

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

JUDr. M. G., nar. X,
bytem X,
zastoupen JUDr. PhDr. Stanislavem Balíkem,
advokátem se sídlem Kolínská 13, Praha 3

proti
žalované

Česká advokátní komora
se sídlem v Praze 1, Národní 16

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2024, č. j. P 12/2024-0013,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím ze dne 16. 4. 2024, č. j. P 12/2024-0013 (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodla žalovaná (dále též „ČAK“) tak, že žalobci, advokátovi zapsanému v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou pod ev. č. 02444, se podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii pozastavuje výkon advokacie.
2. Důvodem je skutečnost, že usnesením Policie ČR o zahájení trestního stíhání ze dne 26. 2. 2024, č.j. NCOZ-671-63/TČ-2023-412201-H, bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku, kterého se podle skutkové věty měl dopustit dne 19. 5. 2021, kdy z pozice člena kontrolní rady ČAK v rámci kontroly advokáta Mgr. V. D. P. si řekl o 400.000,- Kč, které dne 26. 5. 2021 přijal.
3. Soud o věci rozhodl dne 12. 2. 2025 rozsudkem č.j. 8 Ad 12/2024-49, kterým žalobu zamítl.
4. Rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2025, č.j.. 22 As 44/2025 – 25, který vyhověl pouze kasační námitce vytykající městskému soudu, že neprovedl test proporcionality s ohledem na skutečnost, že bylo zasaženo do jeho práva na podnikání.
5. Nejvyšší správní soud městskému soudu nařídil, aby posoudil, *zda byl zásah do stěžovatelových práv garantovaných čl. 26 Listiny proporční vůči zachování veřejného zájmu na tom, aby výkon advokacie vykonávala výlučně osoba, o jejíž bezúhonnosti ve smyslu zákona o advokacii nebylo pochyb.*

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce svou žalobou předně namítl, že ČAK nesprávně aplikovala ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění (dále jen „zákon o advokacii“). Citované ustanovení předpokládá pro možnost pozastavení výkonu advokacie splnění tří podmínek, a to zahájení trestního stíhání, existenci skutečností nasvědčujících tomu, že byl trestný čin, pro nějž bylo zahájeno trestní stíhání, spáchán a ohrožení důvěry v další řádný výkon advokacie. Poslední dvě shora uvedené podmínky naplněny nebyly, a to zejména existence skutečností, nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, jelikož skutek se nestal.
7. Napadené rozhodnutí vychází ze závěru, že „*shledal zahájení trestního stíhání JUDr. G. zákonným i státní zástupce*“, aniž by byly zohledněny důvodné pochybnosti, zda se skutek stal, které napadené rozhodnutí přehlíží. Skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin ve smyslu ustanovení § 9 odst. 2, písm. a) zákona o advokacii jsou obdobou odůvodněných skutečností dle § 160 odst. 1 trestního řádu.
8. V řízení o pozastavení výkonu advokacie rozhodovalo představenstvo ČAK dne 16. 4. 2024, kdy byla věc projednávána v rámci tohoto řízení v krátkém časovém sledu podruhé. Žalobce nebyl do 16. 4. 2024 v rámci přípravného trestního řízení vyslechnut, což se stalo až následující den, tj. 17. 4. 2024. Ke dni 16. 4. 2024 nebyly provedeny ani výslechy svědků, které proběhly až ve dnech 25. 6. 2024 (I. K.), 24. 4. 2024 (D. H. T.), 25. 4. 2024 (Mgr. M. V.), 22. 5. 2024 (D. D. P.). Představenstvo ČAK naopak mělo k dispozici žalobcovo vyjádření ze dne 7. 3. 2024 a prohlášení I. K. z 5. 3. 2024, z nichž již prima vista skutečnosti, jež má na mysli ustanovení § 9 odst. 2, písm. a) zákona o advokacii, nevyplývají. Rozhodnutí ČAK tak

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

bylo učiněno předčasně a ve světle důkazů, provedených následně v přípravném řízení, jako rozhodnutí učiněné přinejmenším na základě absence aplikace zásady *in dubio pro reo*. Poté, kdy byly zmíněné výslechy provedeny, chybí jakýkoliv přímý důkaz a řetězec nepřímých důkazů se evidentně neuzavírá.

9. ČAK tak postupovala v rozporu mj. s nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 5. 2023, sp. zn. II. ÚS 3044/22, a ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 928/20, ve kterých Ústavní soud připomněl, že podstatou principu *in dubio pro reo* je, že přetrvávají-li po provedeném dokazování důvodné pochybnosti o existenci relevantních skutkových okolností (např. o skutku, osobě pachatele nebo zavinění), jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, orgány činné v trestním řízení jsou povinny rozhodnout ve prospěch obviněného.
10. Evropský soud pro lidská práva dovedl, že princip presumpce nevinny a z něho plynoucí zásada *in dubio pro reo* vyžadují, aby soudci (orgány činné v trestním řízení a členové představenstva ČAK) „nevycházeli z předem pojatého přesvědčení, že obžalovaný spáchal čin, který je mu kladen za vinu, aby důkazní břemeno spočívalo na obžalobě a aby případné pochybnosti byly využity ve prospěch obžalovaného“. (rozsudek ESLP ve věci Lavents proti Litvě ze dne 28. 11. 2002 č. 58442/00, ve věci Melich a Beck proti České republice ze dne 24. 7. 2008 č. 35450/04).
11. Napadené rozhodnutí v naznačených intencích porušení čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dospělo k předjímovému závěru, že „*má však za to, že doznání Mgr. D., spolu s výše zmíněnými doklady, že si mezi dvěma schůzkami v kanceláři JUDr. G. opatřil celkem 355.000 Kč, s vyšším stupněm pravděpodobnosti vyžadovaným judikaturou nasvědčuje tomu, že se stíhaný trestný čin stal*“.
12. Nelze přitom přehlédnout, že obvinění vychází pouze z finančních transakcí Mgr. D. v období mezi 19. 5. a 26. 5. 2021, jež sám předložil, aniž by byly např. v rámci prověřování sledovány další pohyby na účtech Mgr. D. v širším časovém období, např. mezi 1. 1. – 31. 8. 2021, zejména proto, že Mgr. D. podniká i v oboru prodeje obuvi, měl minimálně 5 účtů u peněžních ústavů a některé opakované výběry z totožného účtu ve sledovaném období byly opakované, ač na účtu bylo k dispozici pravděpodobně již před 19. 5. 2021 více finančních prostředků. Podmínka existence skutečností nasvědčujících tomu, že byl trestný čin, pro něž bylo zahájeno trestní stíhání, spáchán, tak nebyla naplněna.
13. Žalobce navrhl jako důkaz provést protokoly o výsleších žalobce dne 17. 4. 2024 a svědků ze dne 25. 6. 2024 (I. K.), 24. 4. 2024 (D. H. T.), 25. 4. 2024 (Mgr. M. V.), 22. 5. 2024 (D. D. P.).
14. Žalobce dále uvedl, že byl zapsán do seznamu advokátů v roce 1994. V kontrolní radě působil od 5. sněmu ČAK, konaného v roce 2009, následně byl zvolen na 6. sněmu ČAK konaném v roce 2013 a na 7. sněmu ČAK konaném v roce 2017.
15. Žalobci byl již jednou pozastaven výkon advokacie, a to v roce 2015 v souvislosti výkonem vazby na základě nezákonného rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 4. 6. 2015, č. j. 43 Nt 42/2015-28, za což mu byla posléze nahrazena škoda na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ve věci sp. zn. 22 C 156/2016. V témže roce bylo zahájeno trestní stíhání žalobce ve věci, jež je v současné chvíli před Městským soudem v Praze vedena pod sp. zn. 41T 1/2018, dne 18. 3. 2024 byl vyhlášen rozsudek, který doposud nebyl písemně vyhotoven. Zbývá jen dodat, že poté, kdy žalobce byl v této druhé věci propuštěn z vazby, proběhlo před představenstvem ČAK řízení o pozastavení výkonu advokacie, které skončilo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rozhodnutím, že výkon advokacie se žalobci nepozastavuje. Nelze přehlédnout, že toto trestní stíhání trvá devět let a je o něm referováno i v médiích. Jako důkaz navrhl žalobce Oznámení o provedeném záznamu, Rozhodnutím v řízení o pozastavení výkonu advokacie v roce 2015, spisem OS pro Prahu 2, sp. zn. 22 C 156/2016.

16. Žalobce dále namítl, že rozhodnutí o pozastavení výkonu advokacie by mělo být co do důvodů přezkoumatelné, což se v případě napadeného rozhodnutí nestalo. Napadené rozhodnutí vychází pouze z obecných úvah o tom, co by mohlo narušit důvěru, nespecifikuje však, v čem konkrétně byla či mohla by být narušena důvěra ve vztahu k žalobci.
17. Ze strany klientů k narušení důvěry v žalobce nedošlo, a to přesto, že je od roku 2015 po pětinu délky svého života a jednu třetinu advokátského života trestně stíhán a že byl po třicet dnů ve výkonu nezákonné vazby. O tom, že vazba byla nezákonná, rozhodl Městský soud v Praze. Skutek, který je mu kladen za vinu, se měl údajně stát pětatřicet měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí, přičemž po tuto dobu od května 2021 do vydání rozhodnutí nebyla na žalobce podána ze strany jeho klientů či kohokoliv jiného stížnost, natož pak stížnost důvodná. Žalobce nebyl po dobu výkonu advokacie kárně stíhán či uznán vinným kárného provinění.
18. Důvěra advokátního stavu, respektive Komory, v žalobce vyplývá například z toho, že za běhu trestního stíhání zahájeného v roce 2015 podpořilo v roce 2017 kandidaturu žalobce do kontrolní rady 129 advokátek a advokátů. Žalobce působil v kontrolní radě patnáctým rokem, kontrol advokátních úschov jako pověřený člen kontrolní rady provedl více než 60. Za celou dobu nevznikly žádné pochybnosti o tom, že by svoji funkci neplnil čestně a neúplatně.
19. Usnesení Policie České republiky vychází z neznalosti průběhu kontrol, přejímajíc možná i neznalost této procedury ze strany Mgr. D. Rozhodnutí kontrolní rady je rozhodnutím kolektivním, a tak by každému advokátovi, který složil advokátní zkoušky mělo být jasné, že není možné, aby – řečeno slovy skutkové věty – žalobce „*podnět mohl vyřídit pro Mgr. V. D. P. příznivě*“, a to i za údajné spoluúčasti dalších tří neidentifikovaných osob. Ani orgány činné v trestním řízení, ani představenstvo ČAK se nezabývaly tím, zda předmětná úschova proběhla v souladu se zákonem a stavovskými předpisy a tedy, zda se Mgr. D. měl vůbec čeho obávat. Výsledek kontroly přitom ani nebyl věcně přezkoumán, zda odpovídal právním a stavovským předpisům.
20. O příjmech žalobce z advokacie si lze učinit jistou představu i z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2022, č. j. 30 Cdo 2358/2021-594, jakož i ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 22 C 156/2016, jehož je uvedený rozsudek součástí. Evidentně zde nebyl ani důvod k tomu, aby žalobce získával finanční prostředky formou úplatku.
21. Pokud jde o důvěru veřejnosti ve vztahu k žalobci, tato zásadně nemohla utrpět, ostatně i z internetového přehledu *M. G. právě dnes* (dostupné z: [Martin Grubner - Právé dnes \(pravednes.cz\)](https://www.pravednes.cz/)) je zřejmé, že věc byla předmětem mediální pozornosti pouze ve dnech 17. – 18. 4. 2024 na České justici a iHNED, tedy informacemi o skutku, který se nestal, nemohla být důvěra narušena, i kdyby se snad hypoteticky skutek stal. Nebyla tak naplněna sentence *fama crescit eundo*, přičemž nutno zdůraznit, že obě zprávy (srov. Stíhaného advokáta G. nechali kontrolovat kolegy. Řekl si o úplatek, tvrdí policie. Dostupné z: [Stíhaného advokáta Grubnera nechali kontrolovat kolegy. Řekl si o úplatek, tvrdí policie | Hospodářské noviny \(HN.cz\)](https://www.hn.cz/)) a Policie obvinila advokáty z uplácení při kontrole advokátní úschovy. Dostupné

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

z: [Advokacie Archivy - Česká justice \(ceska-justice.cz\)](http://Advokacie Archivy - Česká justice (ceska-justice.cz)), kde se dokonce mylně píše o dvou advokátech) byly publikovány až po vydání napadeného rozhodnutí, a tedy nemohly představenstvu ČAK sloužit jako důkaz ohrožení důvěry. Lze tedy shrnout, že podmínka ohrožení důvěry nebyla naplněna, případně nebyla v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněna. Jako důkaz navrhl žalobce Kandidaturu na volby, podpisovou listinu.

22. Pozastavení výkonu advokacie je zásahem do práva na podnikání (čl. 26 Listiny), jakož i do práva garantovaného čl. 11 Listiny. V případě, že by nezákonné pozastavení výkonu advokacie způsobilo žalobci škodu, nelze se této úspěšně domáhat dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), neb stavovská samospráva není stát.
23. Za dané situace je z tohoto zorného úhlu zásah do žalobcových práv pozastavením výkonu advokacie daleko intenzivnější než v případě nezákonného rozhodnutí o vzetí do vazby, jehož následkem bylo i pozastavení výkonu advokacie.
24. Žalobce je stíhán za přečin, nabízela by se tedy teoreticky i možnost podmíněného zastavení trestního stíhání dle § 307 tr. řádu, kterou však žalobce záměrně nevolí proto, aby dosáhl zastavení trestního stíhání, případně pravomocného zprošťujícího rozsudku. Napadeným rozhodnutím je tak nepřímo sankcionován za to, že se hodlá domoci rozhodnutí vydaného při zachování svých práv garantovaných čl. 36 Listiny.
25. Žalobce dále uvedl, že pozastavením výkonu advokacie vzniká škoda ve výši přinejmenším 60.000,- Kč měsíčně, v době podání žaloby již ve výši cca 180.000,- Kč, přičemž lze předpokládat, že bude i nadále narůstat. Nelze přehlédnout i újmu, kterou přinese pozastavení výkonu advokacie členům týmu žalobcovy advokátní kanceláře, což jsou závažné důvody pro přednostní projednání věci a rozhodnutí.
26. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Dále uvedla, že zásada *in dubio pro reo* má místo až při hodnocení důkazů v rozsudku, nikoliv v průběhu trestního řízení. Všechny nálezy Ústavního soudu, které žalobce cituje nebo na ně odkazuje, se vztahují k rozsudkům, nikoli k usnesení o zahájení trestního stíhání. Pro danou věc tedy nejsou případné.
27. Naopak lze odkázat na nález III. ÚS 554/03, v němž Ústavní soud mj. uvedl: „*V této fázi trestního řízení k zahájení trestního stíhání postačí vyšší stupeň pravděpodobnosti nasvědčující tomu, že obviněný spáchal skutek tomu odpovídajícím způsobem popsany ve skutkové větě usnesení o zahájení trestního stíhání a z tohoto vymezení lze též vyvodit požadovanou úroveň obsahové preciznosti jednotlivých náležitostí napadeného rozhodnutí, neboť trestná činnost nemusí (a ani nemůže) být v tomto stadiu prokázána a posléze ve skutkové větě popsána natolik spolehlivě v míře, jako je tomu např. u podané obžaloby.*“
28. Rozhoduje-li tedy představenstvo žalované o pozastavení výkonu advokacie z důvodu zahájeného trestního stíhání advokáta, nemusí být jeho vina prokázána. Postačuje vyšší stupeň pravděpodobnosti, že se stíhaný skutek stal, který je dán tím, že pro něj bylo zahájeno trestní stíhání.
29. Žalobce v části II. žaloby mylně rozděluje jednu podmínku pro pozastavení výkonu advokacie na dvě. Žalovaná totiž nemůže posuzovat, zda je prokázána existence skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, pro který bylo zahájeno trestní stíhání.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

30. Jak uvedl například Nejvyšší správní soud již v rozsudku č. j. 4 As 41/2003-72 anebo v poslední době Městský soud v Praze v rozsudku č.j. 9 Ad 1/2024-32, *žalovaná ani soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny posuzovat kvalitu, případně důvodnost vzneseného obvinění, ale jsou povinny vycházet z toho, že bylo zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin.*
31. Výsledky žalobce a čtyř svědků provedené v trestním řízení po vydání napadeného rozhodnutí nemají pro jeho přezkum žádný význam. Rovněž tak se žalovaná nemohla v napadeném rozhodnutí zabývat tvrzeními o dalším oboru podnikání Mgr. D. a pohybech na jeho pěti účtech u peněžních ústavů, která se nově objevují až v žalobě. Žalovaná tedy pouze posuzuje, zda skutečnosti nasvědčující, že advokát spáchal trestný čin, ohrožují důvěru v jeho další řádný výkon advokacie.
32. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nejen obecně, ale též konkrétně ve vztahu k žalobci zdůvodnila, proč jednání, pro něž je stíhán, ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Podle zákona postačuje, že je důvěra v řádný výkon advokacie ohrožena. Nemusí být tedy prokázáno, že někdo důvěru k žalobcově výkonu advokacie v důsledku jeho trestního stíhání ztratil. Podstatné je, zda taková situace hrozí, což dle názoru žalované vyjádřeného v napadeném rozhodnutí platí.
33. Pro řízení, jež skončilo napadeným rozhodnutím, není podstatné, zda úschova provedená Mgr. D. proběhla v souladu se zákonem a stavovskými předpisy, jak se zřejmě domnívá žalobce. Pro danou věc je rovněž nerozhodné, zda klienti žalobce k němu ztratili či neztratili důvěru v důsledku jeho trestního stíhání vedeného od roku 2015, neboť onen skutek je diametrálně odlišný od skutku, který byl důvodem k vydání napadeného rozhodnutí. Totéž platí pro zmínku, že v souvislosti s trestním stíháním žalobce zahájeným v roce 2015 mu představenstvo žalované výkon advokacie nepozastavilo.
34. Žalovaná potvrdila údaje v části IV. žaloby o zápisu žalobce do seznamu advokátů a o jeho opakovaném zvolení do kontrolní rady. Všechny tyto tři volby na sněmu žalované však proběhly před jednáním, jehož se měl žalobce dle usnesení o zahájení trestního stíhání dopustit jako člen kontrolní rady žalované. To, že kandidaturu žalobce do kontrolní rady žalované v roce 2017 podpořilo 129 advokátek a advokátů, pak nevylučuje, že skutečnosti nasvědčující tomu, že se žalobce v roce 2021 při výkonu funkce člena kontrolní rady dopustil trestného činu, v současné době ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie žalobcem.
35. Advokát, jemuž byl výkon advokacie pozastaven, má znemožněn pouze výkon advokacie. Může tedy vykonávat jakékoliv jiné neregulované povolání, včetně právnických profesí. Napadené rozhodnutí sice žalobce profesně omezuje, není však překážkou pro jinou výdělečnou činnost, kterou by žalobce mohl dosahovat příjmů.
36. Žalovaná ve svém podání ze dne 18. 11. 2025 dále uvedla:
37. Ačkoli žalobce tuto argumentaci uplatnil poprvé až v žalobě proti rozhodnutí žalované č.j. P 12/2024-0013 ze 16. dubna 2024 (dále jen napadené rozhodnutí), žalovaná, stejně jako v jiných řízeních dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii, zvažovala, zda pozastavení výkonu advokacie není v daném případě nepřiměřeným zásahem do práva žalobce působit nadále jako aktivní advokát.
38. Žalovaná, v intencích rozsudků NSS citovaných v bodu [35] kasačního rozsudku, v napadeném rozhodnutí popsala správní uvážení, které ji vedlo k závěru, že veřejný zájem na tom, aby advokacii nevykonával žalobce, jenž je obviněn z přijetí úplatku při výkonu funkce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

v orgánu žalované, který vykonává veřejnou správu na úseku advokacie, je silnější než individuální zájem trestně stíhaného žalobce na pokračování ve výkonu advokacie.

39. Žalovaná je přesvědčena, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí a ze správního spisu je zřejmé, že byly splněny zákonné předpoklady pro toto správní uvážení, žalovaná nepřekročila jeho meze, správní uvážení nezneužila, provedla ho v souladu s pravidly logického usuzování a jeho premisy zjistila řádným procesním postupem, jak požaduje NSS v bodu [35] kasačního rozsudku.
40. Pozastavení výkonu advokacie jistě představuje pro žalobce újmu, neboť přinejmenším po přechodnou dobu nemůže poskytovat právní služby jako advokát. Tato újma však není větší, než jaká by vznikla jiným osobám, resp. veřejnému zájmu, pokud by nebyl pozastaven výkon advokacie žalobci, o jehož bezúhonnosti jsou, ve smyslu bodů [36] a [40] kasačního rozsudku, pochybnosti z důvodu jeho trestního stíhání pro přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 3 písm. b) trestního zákoníku, jehož se měl dopustit jako člen kontrolní rady žalované.
41. Z hlediska testu přiměřenosti pak není bez významu skutečnost, že žalobce má znemožněn pouze výkon advokacie. Může tedy vykonávat jakékoliv jiné neregulované povolání, včetně právnických profesí. Napadené rozhodnutí sice žalobce profesně omezuje, není však překážkou pro jinou výdělečnou činnost. Podle údaje v úvodu níže zmíněné obžaloby pracuje žalobce jako tajemník advokátní kanceláře Grubner & Partners.
42. Žalovaná dále upozornila, že oproti stavu, kdy městský soud vynesl zrušený rozsudek, došlo k podstatné změně, neboť Obvodní státní zástupce pro Prahu 1 podal na žalobce 4. července 2025 obžalobu pro skutek, který byl důvodem pozastavení jeho výkonu advokacie. Obvodní soud pro Prahu 1 vede tuto věc pod sp. zn. 6 T 74/2025. Podle aplikace InfoSoud je hlavní líčení nařizováno na 2. prosince 2025.
43. Žalobce na to reagoval podáním ze dne 24. 11. 2025, ve kterém uvedl, že čtyři dny před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 12. 9. 2025, č. j. 22 As 44/2025 – 25 představenstvo ČAK zamítlo žalobcův návrh ze dne 6. 6. 2025, aby rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 16. 4. 2024, č. j. P 12/2024-0013 bylo podle ustanovení § 55 odst. 7 zákona o advokacii č. 85/1996 Sb., v platném znění, zrušeno. Ač bylo takto rozhodnuto dne 8. 9. 2025, rozhodnutí ČAK nebylo dosud doručeno, žalobce však je připraven proti tomuto rozhodnutí brojit žalobou. Jinak řečeno, pozastavení výkonu advokacie se protáhlo o dalších pět a půl měsíce, přičemž v den podání této repliky trvá od doručení napadeného rozhodnutí ČAK dne 20. 5. 2024 jeden a půl roku a čtyři dny.
44. Při posouzení kritéria potřebnosti zásahu ČAK ve formě pozastavení výkonu advokacie nutno vzít v úvahu, že žalobce byl obviněn a je obžalován pro skutek, který se měl stát při jeho činnosti člena kontrolní rady ČAK a nikoliv za skutek, související s poskytováním právní služby. V tomto kontextu nelze přehlédnout, že poskytovat právní službu mohou k 1. listopadu 2025 dva advokáti, kteří mají rozhodnutím představenstva České advokátní komory předběžně pozastaven výkon správy cizího majetku a advokátní úschovy peněžních prostředků a jeden advokát, který kárným rozhodnutím má uložen mj. dočasný zákaz přijímání peněz a listin do úschovy (viz *Advokáti a advokátky s pozastaveným výkonem správy cizího majetku a advokátní úschovy peněžních prostředků*, dostupné z: *Advokátní úschovy*).
45. Žalovaná nedala žalobci možnost, například výzvou k rezignaci po dobu trestního stíhání, aby rezignoval na funkci člena kontrolní rady ČAK, s jejímž výkonem je tvrzený skutek

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

výlučně spojován. Po sněmu ČAK, který se konal dne 3. 10. 2025, již se v případě zrušení pozastavení výkonu advokacie žalobci nemůže obnovit jeho členství v kontrolní radě. Cíle, aby nebyla ohrožena důvěra v činnost kontrolní rady v souvislosti s kontrolami advokátních úschov, tak již bylo dosaženo.

46. Žalobce dále zdůraznil, že právo žalobce vykonávat advokacii, respektive poskytovat právní služby garantované čl. 26 Listiny, bylo pozastavením výkonu advokacie zcela vyprázdněno. Zatímco advokáti, kteří byli v kárném řízení uznáni vinnými porušením povinností při výkonu agendy advokátních úschov a bylo jim za to uloženo kárné opatření, mohou poskytovat právní službu v ostatní obecné agendě, žalobce, na něhož se vztahuje presumpce nevin, má výkon advokacie pozastaven.
47. Uvádí-li ČAK ve vyjádření, že žalobce může vykonávat jiné právnické povolání, opomíjí, že žalobce má s výkonem advokacie zkušenosti, že výkon advokacie je svázán s klientelou, které nyní žalobce nemůže poskytovat právní službu, což jej mimo jiné zbavuje možnosti výdělků, respektive ji omezuje, tedy vyprazdňováno je i jeho právo garantované čl. 11 Listiny.
48. Napadené rozhodnutí neobstojí jako spravedlivé únosné i z hlediska délky trvání trestního stíhání žalobce. V současné chvíli je žalobce časově v jedné polovině horní hranice kárného opatření dočasného zákazu činnosti výkonu advokacie podle ustanovení § 32 odst. 3, písm. d) zákona o advokacii.
49. Skutečnosti nasvědčující tomu, že byl čin spáchán, nelze posoudit se zavřenýma očima tak, že k onomu nasvědčování stačí pouze to, že je zahájeno trestní stíhání advokáta. Řízení o pozastavení výkonu advokacie není postaveno na principu viny, ale naopak na presumpci nevin. Za této situace představenstvo ČAK nevážilo v rámci správního uvážení, zda jsou zde skutečnosti nasvědčující tomu, že byl čin spáchán. Žalobce snesl představenstvu ČAK i v žalobě řadu důkazních návrhů, které existenci takových skutečností vyvracejí. K důkazu připojuje i trestní oznámení Finančně analytického úřadu ze dne 25. 7. 2022, č. j. FAÚ 97118/2022/041, sp. zn. P2021/01222. Toto trestní oznámení vyvrací závěry představenstva ČAK, že „doznání Mgr. D., spolu s výše zmíněnými doklady, že si mezi dvěma schůzkami v kanceláři JUDr. G. opatřil celkem 355.000 Kč, s vyšším stupněm pravděpodobnosti vyžadovaným judikaturou nasvědčuje tomu, že se stíhaný trestný čin stal“. Představenstvo nezvažovalo, zda se nenabízí naopak důvodné podezření, že Mgr. D. se vůči žalobci dopustil trestného činu křivého obvinění.
50. Soud ve věci nařídil jednání na den 26. 11. 2025.
51. Při jednání setrvali účastníci na svých postojích. Právní zástupce žalobce obsírně vysvětlil, že podezření na spáchání tohoto úmyslného trestného činu není odůvodněné. Žalobce pak osobně k výzvě soudu popsal, jakým konkrétním způsobem se tento zásah do jeho práva na podnikání se projevuje v jeho profesním životě, včetně finančních ztrát a vztahu k jeho klientům a zaměstnancům.
52. Zástupce žalované uvedl, že žalovaná si je a si při rozhodování byla vědoma závažnosti tohoto zásahu do práva žalobce podnikat včetně důsledků v jeho životě, nicméně za nejzásadnější porušení povinností advokáta považuje úplatkářství, úschovy a mlčenlivost. Proto považuje své rozhodnutí nejenom za správné ale i zcela proporční tomuto zásahu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

III. Posouzení žaloby

53. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
54. Žaloba není důvodná.
55. Mezi stranami nebylo sporu o tom, že usnesením Policie ČR o zahájení trestního stíhání ze dne 26. 2. 2024, č.j. NCOZ-671-63/TČ-2023-412201-H, bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku, kterého se podle skutkové věty měl dopustit ve dnech 19. – 26. 5. 2021 v souvislosti s výkonem jeho funkce člena kontrolního orgánu žalované.
56. Městský soud v Praze má za to, že žalovanou byla pro věc dostatečně zjištěn skutkový stav věci, a proto neprovedl žádný z důkazů v žalobě navrhaných včetně účastnické výpovědi žalobce, jelikož považoval tyto důkazy za nadbytečné a v rozporu se zásadou ekonomie soudního řízení. I kdyby se žalobci podařilo prokázat skutečnosti, které měly tyto důkazy dle jeho tvrzení doložit, soud je nepovažoval, jak bude uvedeno níže, za důležité pro rozhodnutí věci.
57. Podle ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, **Komora může pozastavit advokátovi výkon advokacie, byla-li na něho v trestním řízení podána obžaloba, návrh na schválení dohody o vině a trestu nebo návrh na potrestání pro úmyslný trestný čin, anebo bylo-li proti němu pro takový trestný čin zahájeno trestní stíhání a skutečnosti nasvědčující tomu, že byl takový trestný čin spáchán, obrožují důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem; výkon advokacie může být z těchto důvodů pozastaven nejdéle do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se trestní řízení končí.**
58. Městský soud především zdůrazňuje, že v tomto řízení není jeho úkolem zabývat se obviněním samotným, tedy pravděpodobností, že se skutek stal, a poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 4 As 41/2003-72, dle kterého „žalovaná ani soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny posuzovat kvalitu, případně důvodnost vzneseného obvinění, ale jsou povinny vycházet z toho, že bylo zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestní čin“.
59. V tomto rozsudku NSS dále uvedl: „Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že vycházela-li žalovaná ze správně a úplně zjištěného skutkového stavu věci, jímž je v tomto případě pouze zjištění, že proti žalobci bylo zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin, pak její rozhodnutí o tom, že pozastavuje žalobci výkon funkce advokacie, nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, a nelze ani dovodit, že by nebylo logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Nebylo zjištěno ani to, že by žalovaná svého uvážení v případě žalobce zneužila, ostatně tuto skutečnost žalobce ani netvrdil. Rozhodla-li tedy žalovaná Česká advokátní komora, poté, co zjistila, že proti žalobci je vedeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin tak, že mu pozastavuje výkon funkce advokáta, rozhodla na základě zákonem povolené úvahy, která nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem, daných ustanovením § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii.“

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

60. Soud má za to, že i když se tento závěr týká § 9 odst. 2 písm. a) v jiném znění, lze jej aplikovat i na tuto věc. K obdobnému závěru dospěl i zdejší soud v rozsudku ze dne 20. 6. 2024, č.j. 9 Ad 1/2024 - 32.
61. Soud dále uvádí, že nálezy Ústavního soudu (ze dne 2. 5. 2023, sp. zn. II. ÚS 3044/22, ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 928/20) i rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, jichž se žalobce dovolává, se týkají trestního řízení a nikoliv řízení žalované, proto je na věc také nelze aplikovat.
62. Žalovaná ve svém rozhodnutí mimo jiné uvedla: *„Představenstvo tímto rozhodnutím nepředjímá výsledek trestního řízení. Má však za to, že doznání Mgr. Do, spolu s výše zmíněnými doklady, že si mezi dvěma schůzkami v kanceláři JUDr. G. opatřil celkem 355.000 Kč, s vyšším stupněm pravděpodobnosti vyžadovaným judikaturou nasvědčuje tomu, že se stíhaný trestný čin stal. Představenstvo přitom vzalo v úvahu fakt, že Mgr. D. si tímto doznáním zároveň způsobil své trestní stíhání, přičemž nebyl zjištěn žádný motiv, který by ho vedl k nepravdivému doznání.“*
63. Soud zde má za to, že úkolem žalované vůbec nebylo posuzovat kvalitu ani důvodnost vzneseného obvinění, resp. stupeň pravděpodobnosti, že se skutek stal, to náleží trestnímu soudu, ale měla pouze vyjít z toho, že bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro úmyslný trestný čin. Pokud však, jak citováno v odstavci shora, takto učinila, nepovažuje to soud za takovou vadu, která by vedla k nezákonnosti rozhodnutí žalované, a tom tím víc, že tak žalovaná reagovala na vyjádření žalobce v průběhu řízení.
64. Zrovna tak takový úkol nemá soud, proto odmítl provést žalobcem v posledním podání navrhovaný důkaz k tvrzení, že ze strany Mgr. D. se jedná o křivé obvinění, což plyne z trestního oznámení Finančního analytického úřadu ze dne 25. 7. 2022, č. j. FAÚ 97118/2022/041, sp. zn. P2021/01222, a to pro jeho nadbytečnost.
65. Druhou podmínkou tak dle soudu není posouzení, nakořik je dána existence *skutečností nasvědčujících tomu, že byl takový trestný čin spáchán*, ale pouze posouzení, nakořik tyto skutečnosti *ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem*. Jakkoliv lze chápat, že žalobce s obviněním vůči své osobě nesouhlasí a vznáší vůči němu námitky, nic z toho nemůže nijak zpochybnit skutečnost, že je stíhán jako obviněný pro úmyslný trestný čin. Své výhrady vůči trestnímu stíhání může žalobce uplatnit v rámci trestního řízení, nikoliv však v řízení před soudem rozhodujícím o žalobě podle soudního řádu správního.
66. Žalovaná tak neměla posuzovat otázkou existence či neexistence *skutečností nasvědčujících tomu, že byl takový trestný čin spáchán*, ale jen a pouze otázkou nakořik tyto *skutečnosti ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem*.
67. K této otázce se pak žalovaná vyjádřila ve svém rozhodnutí na straně pět odstavce třetí a násl., ve kterých uvedla:
- „Zákon nestanoví, o čí důvěru se má jednat. V úvahu připadá důvěra vlastních klientů, důvěra Komory, která vykonává veřejnou správu na úseku advokacie (§ 40 odst. 3 zákona o advokacii) a konečně obecná důvěra společnosti, tj. všech potenciálních klientů konkrétního advokáta.*
- Jednání, za které je trestně stíhán, se JUDr. G. neměl dopustit při výkonu advokacie. Pokud však advokát jako člen Kontrolní rady ČAK při provádění kontroly požádá o úplatek, navíc se zdůvodněním, že za jeho poskytnutí výsledek kontroly vyřeší, ohrožuje to důvěru, že ve své vlastní praxi bude advokacii vykonávat řádně, tedy jednat čestně a svědomitě, důsledně dodržovat právní a stavovské předpisy a řídit se pouze těmi pokyny klientů, které nebudou s těmito předpisy v rozporu (§ 16 zákona o advokacii).*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Na advokáty jsou kladeny vyšší právní a etické nároky nejen v rámci jejich profese (§ 17 zákona o advokacii a článek 4 Pravidel profesionální etiky advokátů). Ten, kdo se obrací na advokáta se žádostí o poskytnutí právní služby, důvodně očekává, že tento advokát dodrží povinnosti uložené mu zákonem a stavovskými předpisy, že bude při poskytování právní služby jednat čestně, svědomitě a poctivě a že tedy právní služba bude poskytnuta řádně.

Pokud advokát tato očekávání nespĺňuje, obrožuje zejména v závažnějších případech důvěru v řádný výkon advokacie. Taková situace obvykle nastává, když se advokát dopustí trestného činu v souvislosti s výkonem advokacie, zvláště, když byly zároveň poškozeny zájmy klientů nebo jiných osob. Totéž však platí v případě, kdy se advokát dopustí trestného činu při výkonu funkce v orgánu Komory, který vykonává veřejnou správu na úseku advokacie, v daném případě kontrolu plnění povinností stanovených AML zákonem.“

68. Soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, resp. namítaného nedostatečného odůvodnění této části rozhodnutí, neboť její důvodnost by mohla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí bez dalšího.
69. Podle ustálené judikatury správních soudů a Ústavního soudu je rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srovnej rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 – 63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (srovnej rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Aby rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů postačuje, aby námitky byly vypořádány i implicitně (srovnej rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 – 64). V uvedené věci je zřejmé, že se žalovaný a správní orgán prvního stupně ve svých rozhodnutích zabývali podstatou námitek žalobce a vysvětlili, proč je nepovažovali za důvodné. Nebylo přitom nutné, aby se vypořádali s každou dílčí jednotlivou námitkou, když proti námitkám žalobce postavili právní názor, v jehož konkurenci námitky žalobce nemohly obstát (srovnej náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38).
70. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) lze připomenout jeho rozsudek ze dne 17. 8. 2023, č. j. 1 Afs 66/2023–79 bod 23, z něhož se podává, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, tedy nesrozumitelností či nedostatku důvodů, kvůli kterým skutečně lze rozhodnutí věcně přezkoumat (např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012–45). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů pak musí být „vykládáno ve svém skutečném smyslu, to je jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvod, pro které bylo vydáno „(Usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006–74, číslo 1566/2008 Sb. NSS). Správní orgán nemusí výslovně reagovat na každou dílčí námitku v rovině věcného posouzení může vystavit vlastní argumentaci, v jejíž konkurenci pak námitky účastníků neobstojí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů má proto místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat.

71. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je dle soudu zřejmé, že žalovaná těmto požadavkům dostala. Soud proto ani těmto konkrétním tvrzením žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodí nemohl přisvědčit.
72. Žalovaná vysvětlila, že i pokud se měl advokát dopustit uvedeného jednání sice nikoliv v souvislosti s výkonem advokacie, ale v souvislosti s výkonem funkce člena kontrolního orgánu žalované, taková skutečnost ohrožuje důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem.
73. Soud v tomto ohledu upozorňuje, že odst. 2 ustanovení § 9 na rozdíl od odst. 1, ve kterém jsou uvedeny důvody, pro které žalovaná pozastaví výkon advokacie bez dalšího, obsahuje slovo „může“, což implikuje správní úvahu. Dle shora citovaného rozsudku NSS ze dne 20. 6. 2024, č.j. 9 Ad 1/2024- 32, vyplývá, že rozhodnutí dle tohoto ustanovení musí zahrnovat správní uvážení žalované. Dle již konstantní judikatury NSS soudy přezkoumávají úvahu správního orgánu jen omezeně. Tento přezkum v sobě zahrnuje pouze kontrolu, zda tato úvaha nevybočila ze zákonných mezí správního uvážení.
74. Rozhodně tento přezkum neznamena, že se má soud věci zabývat a nahradit rozhodnutí správního orgánu vlastní úvahou. Proto i kdyby soud dospěl k závěru, že žalovaná v tomto mohla být mírnější a nemusela žalobci pozastavovat výkon advokacie, může rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit, jen kdyby dospěl k závěru, že volná úvaha žalované zcela vybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem, nebo byla vůči stěžovateli zneužita.
75. Soud se proto zaměřil na úvahu žalované ohledně „důvěry v řádný výkon advokacie tohoto advokáta“. Soud má za to, že je na žalované, aby tento neurčitý právní pojem naplnila. Rovněž tak má za to, že z rozhodnutí žalované je patrné, že toto slovní spojení vnímá v širším kontextu. Advokát totiž není obyčejný podnikatel, kterého jediným cílem je zisk. Advokát je členem stavovské organizace, která tuto činnost zajišťuje, která je také určitým garantem etické úrovně a morální výše svých členů. Komora také z tohoto důvodu přijímá vlastní stavovské předpisy a etický kodex.
76. Jinými slovy, soud úvahu žalované, že skutečnosti, pro které je žalobce stíhán, ohrožují důvěru široké veřejnosti v řádný výkon advokacie žalobcem, nepovažuje za úvahu vybočující ze zákonných mezí volné správní úvahy žalované dané ji tímto ustanovením.
77. Jak žalovaná uvedla, slovo důvěra nutno chápat ve všech svých možných aspektech. Nejedná se pouze o důvěru klientů advokáta, ale i o důvěru široké veřejnosti, v sobě zahrnující i důvěru ve skutečnost, že advokát zapsaný u žalované splňuje její etické normy.
78. Soud se dále dle pokynu NSS zabýval otázkou, nakolik byly při rozhodování ČAK o pozastavení výkonu advokacie podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v případě zahájení trestního stíhání advokáta za přijetí úplatku při výkonu funkce člena kontrolní komise, splněny podmínky testu proporcionality.
79. Dospěl k jednoznačnému závěru, že splněny byly.
80. Tak jak upozornil Nejvyšší správní soud ve svém zrušovacím rozsudku, řádným výkonem advokacie se totiž s odkazem na zákon o advokacii nemyslí pouze to, že advokát je úspěšný ve svém podnikání a má dost spokojených klientů, ale to, že advokacie je vykonávána **vylučně osobou, o jejíž bezúhonnosti ve smyslu zákona o advokacii není pochyb**. Jinými slovy, žalovaná se měla zabývat otázkou, nakolik obecně skutečnosti nasvědčující tomu, že se skutek stal, mohou ohrozit důvěry v další řádný výkon advokacie tímto advokátem, tedy vzbudit pochybnost o bezúhonnosti advokáta, kterému jsou tyto skutečnosti připisovány.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

81. Soud v tomto ohledu připomíná znění ust. §§ 16 a 17 zákona o advokacii, dle kterých je advokát povinen nejenom chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny, ale při výkonu advokacie jednat čestně a svědomitě a dodržovat pravidla profesionální etiky stanovené stavovským předpisem. Povinnost jednat v souladu se zákonem resp. nejednat v rozporu se zákonem sice v zákoně není doslovně uvedena, ale z těchto a jiných ustanovení, viz. např. § 5 odst. 1 písm. d) zákona o advokacii požadující bezúhonnost advokáta, ji lze dovodit, resp. bere se jako samozřejmost. Někdo, kdo nejedná v souladu se zákonem, nemůže jednat čestně.
82. Soud předně shodně s NSS uvádí, že rozhodnutí o pozastavení výkonu advokacie představuje zásah do základního práva na podnikání (čl. 26 Listiny základních práv a svobod), jakožto základního lidského práva realizovat se ve společnosti a ekonomicky se zabezpečit. Je proto nutné posoudit zda omezení tohoto práva může být v tomto případě odůvodněno tímto druhým zájmem.
83. Test proporcionality spočívá v tom, že soud zkoumá, zda je opatření v souladu se zákonem a zda sleduje legitimní cíl (kritérium zákonnosti a legitimacy). Dále zkoumá, zda-li institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout stanovený cíl, a zdali by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod (kritérium vhodnosti a potřebnosti/nutnosti) a konečně soud porovnává závažnost obou v kolizi stojících základních práv, což „*spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů*“ (kritérium poměrování).
84. Soud má za to, že pozastavení výkonu advokacie splňuje kritérium zákonnosti, jelikož bylo založeno na § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii. Splňuje rovněž kritérium legitimacy, jelikož sleduje ochranu důvěry veřejnosti v řádný výkon advokacie a s tím spojenou ochranu dalších práv (např. práva vlastnického, právo na spravedlivou obhajobu atd.).
85. Soud má dále za to, že takový zásah byl rovněž účelný, neboť směřuje právě k dosažení zamýšleného cíle, tady k ochraně důvěry veřejnosti v řádný výkon advokacie. Rovněž se jedná o prostředek vhodný a nutný, jelikož v tomto případě nelze dosáhnout cíle jiným, méně invazivním způsobem. Zákon o advokacii takový pro advokáta méně „bolestivý“ způsob nezná. Jeho nutnost vychází právě z povinnosti Komory dohlížet nad plněním povinností ze strany advokátů a zaujmout stanovisko k těm, kteří své povinnosti neplní.
86. Soud má dále za to, že zásah byl rovněž zcela přiměřený. Jeho závažnost vůči advokátovi, které si je soud zcela vědom, odpovídá závažnosti důvodu jeho použití. Tím je, jak zdůraznil Nejvyšší správní soud, **zachování veřejného zájmu na tom, aby výkon advokacie vykonávala výlučně osoba, o jejíž bezúhonnosti ve smyslu zákona o advokacii nebylo pochyb.**
87. Podezření z trestného činu přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku, kterého se podle skutkové věty měl žalobce dopustit v souvislosti s výkonem jeho funkce člena kontrolního orgánu žalované, je velice závažné obvinění, které pochyby o jeho bezúhonnosti zcela jistě vzbuzuje. Žalobce jako člen kontrolní komise vykonával jménem Komory funkci kontrolora jiných advokátů a jejich činnosti, co se týče dodržování zákonných povinností spojených s advokátními úschovami. A právě při výkonu této činnosti si měl požádat o úplatek s tím, že zařídí příznivější závěr kontroly. Šlo by tak nejenom o získání bezdůvodné obohacení na jeho straně, ale o manipulaci výsledků takové kontroly. Pokud by tomu tak bylo, ohrozilo by to zcela jistě i další veřejné zájmy související

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

s touto činností, jako je např. dodržování povinností spojených se zákazem praní špinavých peněz, atd.

88. Pokud by Komora na podezření z takového jednání nijak nezareagovala, zcela jistě by byla ohrožena důvěra v advokacii jako celku. Veřejnost by ponechání takového advokáta v aktivním stavu mohla vnímat jako schvalování takového jednání ze strany Komory a tím i tolerování nepoctivého jednání nejenom v souvislosti se advokátními úschovami, ale s výkonem advokacie jako celku.
89. Proto bylo dle soudu v tomto případě přiměřené žalobci právo podnikat omezit, čímž je dán navenek vzkaz nejenom dalším advokátům ale hlavně celé veřejnosti, že takové jednání není ze strany Komory akceptováno. Advokacie nemůže být veřejností vnímána jako volné povolání, jehož hlavním účelem je generování zisku a znalost práva je zneužívána k dosažení protiprávního prospěchu vlastního nebo klientů advokáta. Takové posláni advokát nemá.
90. Soud tak uzavírá, že tento zásah do žalobcova ústavního práva na podnikání tak byl nejenom zákonný a legitimní, vhodný a nutný, ale i přiměřený. Správní úvaha žalovaného tak nepřekročila zákonné meze správního uvážení.
91. Soud má za to, že na shora uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani důvěra jeho současných klientů, ani důvěra jiných advokátů při posledním znovuzvolení do Kontrolní rady, ani to, jakým způsobem je tato kauza prezentována v médiích, a ani délka samotného trestního stíhání.
92. Důvěra klientů ve svého advokáta nemůže na shora uvedeném závěru ničeho změnit. Jak bylo shora rozvedeno, nejde o to, jak je advokát vnímán ze strany svých klientů, ale ze strany široké veřejnosti a hlavně ze strany Komory. Výkon advokacie nemůže být, jak bylo shora zmíněno, vnímáno jako znalost práva za účelem jeho porušování, i kdyby se tak mělo dít ve prospěch klienta.
93. Rovněž tak skutečnost není relevantní to, že členové žalované žalobci důvěřovali a došlo k jeho znovuzvolení do kontrolní rady i za běhu předchozího trestního stíhání zahájeného v roce 2015. Opakovaně zahajované trestní stíhání na této důvěře zcela jistě nepřidalo. A i kdyby tito advokáti nadále žalobci důvěřovali, na shora učiněných závěrech to ničeho nemění. Rovněž tak není významné to, jakým způsobem je prezentován v médiích, resp. nakolik veřejnost o této kauze ví nebo ne. Samotná délka tohoto trestního stíhání na závěru o přiměřenosti tohoto zásahu také nemůže mít vliv.
94. I kdyby tyto skutečnosti žalobce v řízení prokázal, nebyly by rozhodné pro rozhodnutí věci. Soud proto neprováděl důkazy žalobcem navrhované, jelikož je považoval za nadbytečné a jejich provádění za rozporné se zásadou hospodárnosti soudního řízení.
95. Soud má rovněž za to, že pro věc není rozhodné, jak bylo rozhodnuto ve věci jiných advokátů. Předně nejednalo se o rozhodování podle ust. § 9 odst. 2, písm. a) zákona o advokacii, a tvrzené skutkové okolnosti byly rovněž jiné. Soud proto neprováděl žádné dokazování ohledně této otázky.
96. Soud závěrem shrnuje, že úvaha žalované, že druhá podmínka pro pozastavení výkonu advokacie byla splněna, byla nejenom přezkoumatelná, ale i zákonná. I tato žalobní námitka je tak nedůvodná.
97. Co se týče žalobcem uvedeného slova „zpronevěra“ v rozhodnutí o odkladném účinku žaloby ze dne 13. 8. 2024, č.j. 8 Ad 12/2024 – 20, soud uvádí, že se skutečně jednalo o administrativní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pochybení při použití vzoru usnesení v obdobné věci vedené u zdejšího soud pod sp. zn. 9 Ad 1/2024, ve které byl jiný advokát obviněn ze zpronevěry. Soud má nicméně za to, že z usnesení je zřejmé, z čeho je žalobce obviněn, což vyplývá i z poslední věty závěrečného odstavce tohoto usnesení: „Bylo by v rozporu s veřejným zájmem, aby byla daná argumentace žalobce upřednostněna před ochranou veřejnosti, aby činnost advokáta nevykonávala osoba, která je trestně stíhána pro přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku.“

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

98. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné nejsou důvodné. Soudu žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
99. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Praha 26. listopadu 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.